

[Finansministeren.]

udgifter det er, han vil skære væk til gengæld for de skatter, som han her har udtalt sig imod.

Det er ikke rigtigt, hvad det ærede medlem gav udtryk for vedrørende tobakshandlernes stilling, i hvert fald er det misvisende. Det er rigtigt, at tobakshandlerne ikke får refusion for det lager, de lå med, da de nye afgifter trådte i kraft, for det kunne rent praktisk ikke gøres. Hvis man skal forstå dette forhold, bør to ting nævnes. For det første: da afgifterne blev sat op i november 1950, fik detailhandlerne lov til at tage den forhøjede pris med det samme, de fik altså prisforhøjelsen på det lager, de lå med ved de højere afgifters indtræden. Det svarer ganske til den fremgangsmåde, der nu er anvendt ved afgifternes nedsættelse. Dernæst bør det fremhæves, at det netop var af hensyn til detailhandlerne, at det blev fastsat, at nedsættelsen af cigarafgiften blev udsat indtil 1. maj, medens loven ellers blev fornyet fra 1. april d. å.; netop for at cigarhandlerne kunne få lov til at afvikle det lager, de lå med, i så høj grad som muligt uden tab, blev denne måned givet. Det var en betydelig indrømmelse, som voldte nogen betænkelighed af hensyn til tobaksindustrien, hvis afsætning naturligvis kunne ventes at blive ringe i denne overgangstid, men netop for at tage så meget hensyn til tobakshandlerne som muligt overvandt udvalget disse betænkeligheder.

Det er selvfølgelig rigtigt, at man kan nøjes med at opkræve spiritusafgiften på færre steder, hvis man går over til en ren kildeartsbeskatning. Det må blot tilføjes, at så kan man ikke have en højere beskatning på den spiritus, som sælges gennem restauranterne, end på den, der sælges på anden måde. Det har jo været af principielle grunde, man har ønsket dette. Det kan naturligvis diskuteres, men denne ekstrabeskatning er nøje sammenhængende med det store antal steder, hvor opkrævningen finder sted.

Jeg skal kun gøre ganske få bemærkninger til det ærede medlem hr. Rager. Jeg takker for de saglige bemærkninger, det ærede medlem fremsatte. Jeg er ikke selv sagkyndig nok til at kunne bedømme dem alle til bunds, men jeg går ud fra, at de bliver inddraget i udvalgets overvejelser, og skulle det kunne medføre en forbedring i teknisk henseende af loven og dens administration, er det naturligvis noget, vi alle må hilse med stor tilfredshed.

Jeg finder anledning til at udtale min påskønnelse af de slutbemærkninger, det ærede medlem gjorde, idet han antydede, at man

fra branchens side ville anvise noget andet, der på en simplere måde kunne dække det tab, man fik, hvis man slettede stk. 4 i § 3 i den pågældende lov. Da jeg ikke ved, hvad dette „andet“ er, kan jeg selvfølgelig ikke tage stilling til det i øjeblikket, men det må vel kunne diskuteres i udvalget, og jeg synes, det er påskønnelsesværdigt, at det ærede medlem har sluttet sig til princippet om, at man ikke kan stille krav uden at tage konsekvensen.

Tholstrup: Den højtærede finansminister spurgte, på hvilke områder vi kunne spare. Der kunne nævnes mange, hvis man blot ville følge retsforbundets program fuldt ud: indskrænke statens opgaver til blot at værne retten, ikke at blande sig i erhvervenes forhold, at ophøre med statsdrift. Vi kan blot tage et enkelt eksempel som statsbanerne, der giver 60 mill. kr. i underskud; dem vil vi roligt overlade til privat initiativ. Vi kan tage de forskellige direktorater, prisdirektoratet, vareforsyningsdirektoratet, byggekantoret o. s. v., som kun er til gene for folks naturlige og sunde måde at klare sagerne på. Der er desuden en række områder, som direkte vedrører disse afgifter. Disse afgifter pålægges hele den jævne befolkning, f. eks. afgiften på tændstikkerne, som jeg nævnte før, på rød sodavand og konsumis til børnene, alle disse ting, som gør det dyrere at have børn. Var det ikke lettere at ophøre med de tillæg, som staten samtidig giver til nedbringelse af prisen på de forskellige områder, rabatkort o. s. v., og i stedet for få priserne ned, så de fleste arbejderhustruer ikke behøvede at gå på arbejde? Så blev man fri for alle de udgifter til børnehjem o. s. v., man nu har, fordi hustruerne er nødt til at gå på arbejde for at tjene det, der er nødvendigt til at opretholde livet for familien. At alt dette bliver fordyret ad skattevejen, er ikke vort ansvar. Vi har anvist masser af områder, hvor man kan spare skatteyderne, de samme mennesker, som får tilskuddene. Vi kan f. eks. spare på den administration, som skal til først for at få afgifterne opkrævet og derefter for at dele tilskuddene ud. Der ligger den rigtige, alvorlige og store besparelse.

Hvad cigarafgifterne angår, er det rigtigt, at man udsatte prisnedgangen en måned, således at visse cigarhandlere kunne sælge ud til de høje priser; men det viste sig, at publikum, der skulle købe cigarene til de høje priser, godt kunne klare sig en måneds tid med de cigarer, de havde hjemme, således at cigarhandlerne fik lov at ligge en måned med cigarerne uden at få solgt dem